

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/126/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112212294
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7112212294.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Bodnárovej a členiek senátu JUDr. Táne Veščičikovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu: Ing. Pavol Komloš - KON TIKI, IČO: 143 99 121 so sídlom v Košiciach, Slovenskej jednoty 33, zast. Mgr. Antonom Čechom, so sídlom v Košiciach, Československej armády 12, proti žalovanému: Z. E., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom v F., L. XXX/XX, zast. JUDr. Vincentom Lechmanom, advokátom so sídlom v Košiciach, Popradská 80, o zaplatenie 295,11 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I sp.zn. 38C/167/2012 z 5.12.2017

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zamietol žalobu. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.
2. Rozhodol tak o nároku, ktorým sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 295,11 eur s prísl. titulom úhrady manka na zverenom tovare v rozsahu jeho zodpovednosti ako vedúceho skladu.
3. Mal za preukázané, že Zmluvou o postúpení pohľadávky spoločnosť KON TIKI SLOVAKIA s.r.o., IČO: 36 572 527, so sídlom Slovenskej jednoty 33 Košice ako postupca dňa 24.4.2012 postúpila pohľadávku voči žalovanému vo výške 295,11 eur na žalobcu, ako na postupníka, čím je preukázaná aktívna legitímácia žalobcu v tomto spore. Dňa 5.5.2008 právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným Pracovnú zmluvu na dobu určitú do 4.5.2009, na základe ktorej žalovaný od 5.5.2008 mal dohodnutú prácu s miestom výkonu práce Popradská 84 Košice na pracovnej pozícii skladník, v rozsahu: vykonávanie všetkých prác a činností, ktoré s predmetom činnosti zamestnávateľa bezprostredne súvisia. Zmluva bola súhlasným prejavom zmluvných strán predĺžená na dobu neurčitú. V ten istý deň, dňa 5.5.2008 právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli aj Dohodu o hmotnej zodpovednosti na pracovnú pozíciu „skladník“, na základe ktorej žalovaný prevzal na základe inventúry hmotnú zodpovednosť a súčasne sa v bode 2. dohody žalovaný zaviazal všetky hodnoty riadne a bežne vyúčtovať a zároveň urobiť všetko, aby nevznikli škody na zverenom majetku. Prehlásil tiež, že preberá na základe tejto dohody hmotnú zodpovednosť za prevzaté a zverené hodnoty uvedené v bode 1 ako aj hodnoty, ktoré prevezme v súvislosti s vykonaním svojej funkcie, prevzal zodpovednosť za prípadný schodok na týchto hodnotách, pokiaľ by nepreukázal, že tento schodok nezavinil. Pre prípad účtovného schodku na zverených hodnotách, za ktoré prevzal hmotnú zodpovednosť, sa žalovaný zaviazal nahradiť ho v plnej finančnej hodnote. V bode 4 tejto dohody sa právny predchodca žalobcu, ako zamestnávateľ zaviazal vytvoriť a dodržiavať také podmienky, ktoré by pracovníkovi umožňovali riadne vykonávať

funkciu spojenú s hmotnou zodpovednosťou. Podľa Súhrnej správy inventúrneho manka k 30.6.2010, ktoré vykonalo fakturačné a kontrolné oddelenie spoločnosti KON TIKI SLOVAKIA s.r.o., bolo zistené manko vo výške 442,66 eur, ktoré pozostáva zo sumy manka v cenách nákupu, vrátane DPH vo výške 111,75 eur a zo sumy 330,91 eur ako ušlého zisku. Listom zo dňa 30.12.2011 právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného k zaplateniu sumy 295,11 eur ako podielu z celkovej sumy manka 442,66 eur, pretože ako vedúci skladu zodpovedá za manko v dvojnásobnej miere, v lehote do 5 dní odo dňa doručenia tejto výzvy. Podľa predloženej listovej doručky, bola uvedená listina doručená žalovanému službou vlastných dňa 31.12.2011.

4. Listom z 25.4.2012 žalovanému bolo oznámené postúpenie pohľadávky na súčasného žalobcu. Z obsahu súvisiacich spisov zistil, že žalobca voči žalovanému si uplatňuje ďalšie nároky v rozsahu dvojnásobnej miery zodpovednosti za vzniknuté manko zistené po inventúre v mesiaci január 2010 a po inventúre v mesiaci apríl 2010, tieto konania sú vedené na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 25C/140/2012 a 35Cpr/2/2012. Vykonaným dokazovaním tiež zistil, že pri podpisovaní dohody o hmotnej zodpovednosti so žalovaným dňa 5.5.2008 nebola vykonaná žiadna inventúra, ktorá okolnosť vyplynula zo zhodných výpovedí strán sporu.

5. Právne posudzoval vec podľa ustanovení Zákonníka práce v znení účinnom od 1.9.2007 do 11.6.2008 a to podľa § 182 ods. 1, 2, 3, § 183 ods. 1, 2, § 184 ods. 1 a § 191 ods. 1 Zákonníka práce. Konštatoval, že zo znenia ust. § 182 Zákonníka práce vyplýva, že základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti zamestnanca za schodok na zverených hodnotách je, aby medzi zamestnancom, príp. s viacerými zamestnancami na spoločnom pracovisku, a zamestnávateľom bola uzatvorená platná dohoda o hmotnej zodpovednosti (spoločnej hmotnej zodpovednosti), ako aj vznik škody vo forme schodku na hotovosti, ceninách, tovare, zásobách materiálu alebo iných hodnotách, ktoré zamestnávateľ zamestnancovi zveril na vyúčtovanie.

6. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že strany sporu 5.5.2008 uzavreli písomnú Pracovnú zmluvu aj Dohodu o hmotnej zodpovednosti, v ktorej bol druh práce dojednaný veľmi úzko, konkrétne na základe ktorej žalobca zaradil žalovaného na pracovnú pozíciu skladník, v tomto rozsahu žalovaný prevzal aj hmotnú zodpovednosť, preto žalobca nemohol jednostranne iba ústnym oznámením žalovanému zmeniť jeho pracovnú pozíciu skladník na vedúcu pozíciu v sklade, nakoľko s touto zmenou bola spojená aj zmena rozsahu zodpovednostného vzťahu vyplývajúceho z Dohody o hmotnej zodpovednosti, o ktorej zmene sa nijako nedohodli. Preto jednostrannú zmenu pracovnej pozície u žalovaného zo skladníka na vedúceho skladu vykonanú ústnym oznámením žalobcu žalovanému považoval za neplatnú. V tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie zverejnené pod č. R 7/1980.

7. Vychádzal z úvahy, že pre platnosť dohody o hmotnej zodpovednosti je potrebné splnenie formálnych podmienok, t.j. aby bola dohoda určitá, predmet dohody musí byť vymedzený určite, jasne a zrozumiteľne. Materiálnou podmienkou platnosti dohody o hmotnej zodpovednosti je, aby zverené hodnoty mal zamestnanec vo svojej dispozičnej právomoci a aby išlo o zúčtovateľné hodnoty, ktoré sú primárne uvádzané v dohodách o hmotnej zodpovednosti. Dôležitou súčasťou dohody o hmotnej zodpovednosti je aj tzv. inventarizácia. Povinnosť ex lege (zo zákona) vykonať inventarizáciu nariaďuje Zákonník práce v § 184 ods. 1 ZP pri uzavretí, zániku hmotnej zodpovednosti, preradení zamestnanca na inú prácu, pracovisko, preložení a pri skončení pracovného pomeru. Vzhľadom na obsah o dohody o prevzatí hmotnej zodpovednosti konštatoval, že neboli splnené formálne predpoklady platnosti dohody o hmotnej zodpovednosti, nakoľko dohoda o prevzatí hmotnej zodpovednosti s odkazom na „všetky hodnoty“ alebo „prevzaté a zverené hodnoty uvedené v bode 1“ alebo na „hodnoty, ktoré prevezme v súvislosti s vykonaním svojej funkcie“ je neurčitá a teda neplatná. Konštatoval, že neboli splnené ani materiálne predpoklady platnosti dohody o hmotnej zodpovednosti, pretože žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal rozsah hodnôt zverených žalovanému dňa 5.5.2008 ako to predpokladá samotná dohoda o hmotnej zodpovednosti, nakoľko bolo nesporné, že pri podpisovaní dohody o hmotnej zodpovednosti sa žiadna inventúra nevykonala. Medzi ďalšie okolnosti vylučujúce zodpovednosť žalovaného považoval tvrdenie žalobcu, že inventúra sa mala konať „niekedy v júni“, konečný súpis inventúrnych rozdielov bol vykonaný až o 4 mesiace, že škoda zistená pri inventúre konanej v júli 2010 nevznikla v príčinnej súvislosti s plnením pracovných úloh žalovaného, ale v dôsledku iných okolností, napr. aj tým, že žalobca nezabezpečil pre žalovaného školenie aj napriek predchádzajúcim zisteniam manka neurobil také vhodné opatrenia, ktoré by zamedzili vzniku ďalších krádeží a schodkov na tovare zverenom svojim zamestnancom a nezamedzil vstupu iných osôb do skladových priestorov, ktorí mohli voľne disponovať

s tovarom nachádzajúcim sa v sklade. Dospel k záveru, že postup zamestnávateľa, ktorý bol v rozpore s § 415 OZ nemôže byť súdom chránený, preto z jeho titulu nemôže byť priznané plnenie. Uzavrel, že v tomto spore nie je preukázaný moment zverenia hodnôt určených do dispozície žalovaného inventúrou pri podpise dohody o hmotnej zodpovednosti, teda nie je preukázaný ani schodok v jeho reálnej výške a ani podiel žalovaného na vzniku manka z júna 2010 u právneho predchodcu žalobcu, preto žalovanému nevzniká povinnosť vyúčtovať hodnoty, ktoré mu reálne a preukázateľne neboli zverené. Keďže nebolo preukázané, že by prípadný schodok, ktorý vznikol u právneho predchodcu žalobcu bol zavinený žalovaným, že tento schodok nevznikol v príčinnej súvislosti s plnením pracovných úloh žalovaným, dospel k záveru, že nárok žalobcu je nedôvodný, žalobu v celom rozsahu zamietol.

8. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1, 2, § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100%, keďže bol v spore v celom rozsahu úspešný.

9. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodu, že súd nedostatočne a nenáležite zistil skutkový stav vo veci, na základe nesprávne zistených skutočností dospel k nesprávnym skutkovým záverom, nesprávne skutkové závery nesprávne právne posúdil a dospel k nesprávnym právnym záverom, rozhodnutie a odôvodnenie je len formálne, nespĺňa znaky dostatočného, jasného odôvodnenia rozhodnutia a navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Namietal, že súd sa náležite nezaoberal rozsahom a spôsobom vymedzenia náplne práce žalovaného tak, ako je uvedené v pracovnej zmluve, nevyporiadal sa so skutočnosťou, ktorú tvrdil aj samotný žalovaný, aj svedkovia, že žalovaný pracoval na pozícii vedúceho skladu. Nesprávne podľa neho súd vyhodnotil zistený skutkový stav, pokiaľ konštatoval jednostrannú zmenu pracovnej pozície žalovaného zo strany jeho právneho predchodcu, keď sa vôbec nezaoberal akceptáciou náplne práce vedúceho skladu zo strany žalovaného, ktorý uznal svoje pracovné zaradenie ako vedúceho skladu. V časti rozhodnutia, v ktorej súd riešil otázku formálnej a materiálnej stránky uzatvorenej dohody o hmotnej zodpovednosti videl viaceré skutkové a právne vady. V súvislosti s neurčitou dohodou o hmotnej zodpovednosti namietal, že súd nedostatočne vyhodnotil zistený skutkový stav, keď v rámci poukazovania na neurčitosť zverených hodnôt nevyhodnotil predložený dôkaz spočívajúci vo vykonaných prechádzajúcich inventúrach, z ktorých jasne vyplývalo, ktoré hodnoty sa nachádzajú na sklade v priamej pozícii žalovaného a za ktoré on zodpovedá. Nevysporiadal sa ani so skutočnosťou, že žalovaný, i keď mal hmotnú zodpovednosť uzavretú od roku 2008, nikdy neurčitosť ani inú prekážku v rámci zodpovednosti za jemu zverené hodnoty nerozporoval. Takisto sa súd v rozhodnutí nevyporiadal ani so skutočnosťou opakovane vykonaných a súdu predložených inventarizácií na strane právneho predchodcu, za ktoré žalovaný zodpovedal. Súd navyše nedal odpoveď na otázku ako má byť dohoda o hmotnej zodpovednosti štylizovaná tak, aby boli zamestnancovi zverené hodnoty dostatočne určité a zrejme. Súd podľa neho nesprávne právne posúdil inštitút hmotnej zodpovednosti zamestnanca a zaviazal právneho predchodcu žalovaného (správne žalobcu- poznámka odvolacieho súdu), k jeho škode, preukázať, že schodok na zverených hodnotách vznikol v príčinnej súvislosti so zavinením žalovaného. Bol toho názoru, že nemal povinnosť preukázať zavinenie žalovaného, naopak žalovaný mal povinnosť k vyvineniu sa z hmotnej zodpovednosti preukázať, že schodok vznikol v časti alebo úplne bez jeho zavinenia. Súd v rozhodnutí nedostatočne odôvodnil skutkový stav vo veci, keď konštatoval za nepresvedčivú skutočnosť, že inventúrny súpis bol vykonaný o 4 mesiace po vykonaní inventúry, pričom nevyhodnotil výpoveď žalovaného a svedka J. L.. Navyše zákon neukladá zamestnávateľovi dobu, za ktorú musí inventúra byť od jej začatia ukončená ani neukladá lehotu k vyhotoveniu inventúrneho súpisu. Nesprávne súd konštatoval, že škoda nevznikla v príčinnej súvislosti s plnením pracovných úloh žalovaného, ale v dôsledku iných okolností napr. tým, že nezabezpečil jeho právny predchodca pre žalovaného školenia aj napriek predchádzajúcim mankám nevykonal vhodné opatrenia a žiadnym spôsobom neodôvodnil ani nevysvetlil svoje logické postupy a myšlienkové úvahy, za ktorých dospel k záverom, že škoda nevznikla v príčinnej súvislosti s plnením pracovných úloh žalovaného, ale v dôsledku iných okolností. Namietal, že súd sa nezaoberal jeho tvrdením, ktoré potvrdil aj samotný žalovaný, že žalovaný sa žiadnym spôsobom nesťažoval na nedostatočnosť ochrany mu zverených hodnôt zo strany zamestnávateľa, prípadne na neurčitosť jemu zverených hodnôt. Namietal, že do priestorov skladu, v ktorých bol uložený tovar, mali ostatní zamestnanci bez prístupu hmotne zodpovednej osoby priamy vstup, na uvedenú skutočnosť žalovaný svojho zamestnávateľa neupovedomil. Súd podľa neho sa nezaoberal ani skutočnosťou, že nebolo vo faktickej moci zamestnávateľa zamedziť údajnému vstupu tretích osôb do priestorov skladu, hlavne v prípade, ak zamestnanec ho na tieto skutočnosti neupozornil a počas trvania pracovného pomeru tieto skutočnosti mu ani neprekážali. Súd v odôvodnení v bode 59 uvádzal, že nie je preukázaný moment zverenia hodnôt do dispozície žalovaného, pričom sa

nevyporiadaval so zjavnou skutočnosťou a to predchádzajúcou inventúrou z marca 2010, z ktorej jasne vyplynulo, aké hodnoty sú na sklade a za ktoré žalovaný zodpovedá. Zdôrazňoval opätovne, že žalovaný bol povinný sa vyvinúť, on (žalobca) nemal povinnosť v prípade hmotnej zodpovednosti žalovaného preukázať zavinené konanie žalovaného.

10. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Rozsudok považoval za vecne správny, riadne odôvodnený a vychádzajúci zo správne a úplne zisteného skutkového stavu a zo správneho právneho posúdenia veci. Žiadna z výhrad žalobcu uvedená v odvolaní podľa neho nie je dôvodná. Nestotožnil sa s námietkami žalobcu týkajúcimi sa výkonu funkcie vedúceho skladu poukazujúc na to, že fakticky výkon určitej funkcie v zamestnaní bez ohľadu na jeho označenie neznamená, že uvedené má následne aj právne následky, pokiaľ nezodpovedá príslušným právnym predpisom. Správne podľa neho súd konštatoval, že napriek ústnej zmene pracovnej pozície z pozície skladník na vedúci skladu u neho táto zmena sa nepremietla aj do písomného znenia dohody o hmotnej zodpovednosti, pričom § 182 ZP stanovuje, že dohoda o hmotnej zodpovednosti sa musí uzatvoriť písomne, ináč je neplatná. Teda pokiaľ ZP stanovuje pre platnosť samotnej dohody o hmotnej zodpovednosti písomnú formu, o to viac je pre platnosť vyžadovaná písomná forma dodatku k takejto dohode. Za neopodstatnenú považoval odvolaciu námietku, že súd sa nenáležite zaoberal s rozsahom a spôsobom vymedzenia jeho náplne práce poukazujúc na to, že pracovná zmluva a dohoda o hmotnej zodpovednosti ani iný dôkaz predložený žalobcom neobsahuje presnejšie vymedzenie náplne jeho práce. Za nedôvodnú považoval odvolaciu námietku týkajúcu sa neplatnosti dohody o hmotnej zodpovednosti. Uviedol, že nemal nikdy dôvod neplatnosť dohody o hmotnej zodpovednosti namietat, keďže právny predchodca žalobcu si voči nemu nikdy nároky z takejto dohody neuplatňoval. Súd podľa neho dôvody neplatnosti dohody o hmotnej zodpovednosti špecifikoval jasne a zrozumiteľne, nespornou je podľa neho skutočnosť, že ku dňu podpisu dohody o hmotnej zodpovednosti žiadna inventúra medzi právnym predchodcom žalobcu a ním nebola vykonaná, teda chýba tu moment zverenia predmetov, za ktoré má niesť zodpovednosť, do jeho dispozície. Zdôrazňoval, že súd nemá hmotnoprávnu poučovaciu povinnosť žalobcu, aby mu určoval ako má byť dohoda o hmotnej zodpovednosti štylizovaná. Mal za to, že v rámci svojej procesnej obrany vyvrátil tvrdenia žalobcu o zodpovednosti za škodu na zverených hodnotách, čím preniesol dôkazné bremeno späť na žalobcu. V konaní pred súdom išlo aj o také skutočnosti, ktorými on nedisponoval, ale disponoval nimi žalobca, resp. jeho právny predchodca, preto žalobca nemôže klásť za vinu jemu ani súdu, že určité skutočnosti neboli v konaní preukázané na škodu žalobcu. Žalobca je ten, kto znáša dôkazné bremeno. Poukazyval na to, že z vykonaného dokazovania nevyplynuli žalobcom tvrdené skutočnosti, keďže svedkovia zhodne popísali skutkový stav na pracovisku tak, že podmienky pre riadnu kontrolu obehu skladových zásob neboli dané a on nemal možnosť výlučne sám tento obeh skladových zásob akokoľvek kontrolovať a teda niesť aj prípadnú zodpovednosť za schodok na takto zverených hodnotách. Akékoľvek nedostatky na inventúre sú na ťarchu žalobcu. Ani v ďalšej časti nepovažoval odvolanie žalobcu za dôvodné, poukazujúc na to, že z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že do skladových priestorov vstupovali aj iné osoby a aj bez jeho vedomia. Práve zo svedeckých výpovedí vyplynulo, že ostatní zamestnanci právneho predchodcu žalobcu mali prístup do skladu, keďže tento nebol vôbec zabezpečený proti vstupu týchto osôb. Ostatní zamestnanci, ale aj iné osoby, napr. konateľ spoločnosti, jeho brat, firemný právnik, obchodní zástupcovia mali možnosť sa nekontrolovane dostať do skladu bez jeho vedomosti. Napokon vyslovil názor, že rozsudok súdu prvej inštancie jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na relevantné skutkové a právne otázky, rozsudok je tak náležite a presvedčivo odôvodnený.

11. Ďalšie vyjadrenia vo veci neboli podané.

12. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 ods.1 C.s.p. a contrario v rozsahu danom ustanovením § 379 a § 380 C.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

13. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

14. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 20.3.2019 o 9,55 hod. v pojednávacej miestnosti č.dv. 202/II. posch., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli

zverejnené dňa 14.3.2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 3 C.s.p..

15. Podľa obsahu žalobca namietal odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ C.s.p., t.j. súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

16. Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p.) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola skutočnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, avšak iba samotná skutočnosť, že nevykonal navrhnuté dôkazy, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý hoci bol navrhovaný nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

17. V danom prípade žalobca síce uvádza tento odvolací dôvod, avšak nielenže neoznačil dôkaz, ktorý hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný, ani neuviedol právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, ale ani netvrdil, aby súd nevykonal niektorý z ním navrhovaných dôkazov. Z uvedených dôvodov tento odvolací dôvod nie je daný.

18. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 C.s.p. (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

19. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 C.s.p. (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

20. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

21. Odvolací súd dospel k záveru, že ani tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

22. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 C.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

23. Správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

24. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu o nepreukázaní zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle ust. § 182 ods. 1 a § 191 Zákonníka práce.

25. Správny je záver súdu prvej inštancie, že v prejednávanej spore nebola medzi stranami sporu uzavretá dohoda o spoločnej hmotnej zodpovednosti, ale iba individuálna dohoda o hmotnej zodpovednosti, preto zodpovednosť žalovaného za škodu je možné posudzovať iba titulom tejto individuálnej dohody o hmotnej zodpovednosti, resp. v zmysle všeobecných ustanovení o zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle ust. § 191 ods. 1 Zákonníka práce.

26. Žalobca nepreukázal, že za schodok vo výške 442,66 eur, resp. pomernú časť vo výške 295,11 eur zodpovedá (práve) žalovaný na základe individuálnej dohody o hmotnej zodpovednosti, teda že škoda v tejto výške vznikla práve na hodnotách, ktoré prevzal a bol povinný vyúčtovať žalovaný.

27. V konaní zároveň žalobca nepreukázal a ani netvrdil, že by žalovaný škodu v tejto výške spôsobil svojim výlučným zavinením, a teda že by za škodu v tomto rozsahu zodpovedal titulom všeobecnej zodpovednosti za škodu v zmysle ust. § 191 ods. 1 Zákonníka práce.

28. Žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie existencie škody, pretože inventúrne zistený schodok k 30.6.2010 vo výške 442,66 eur, resp. 295,11 eur je nepreukázaný v jeho reálnej výške voči žalovanému, nevykonaním inventúry pri uzavretí dohody o individuálnej hmotnej zodpovednosti. Vecne správne preto rozhodol súd prvej inštancie, ak žalobu z týchto dôvodov zamietol.

29. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

30. Žalobca v odvolaní nespochybňoval závery súdu o nepreukázaní vykonania inventarizácie pri uzavretí dohody o hmotnej zodpovednosti so žalovaným a tým nepreukázanie zodpovednosti žalovaného za podiel na schodku zistenom inventúrou k 30.6.2010, pričom tento záver nepochybne vyplynul z vykonaného dokazovania.

31. Podľa ust. § 182 ods. 1 Zákonníka práce účinného, ak zamestnanec prevzal na základe dohody o hmotnej zodpovednosti zodpovednosť za zverenú hotovosť, ceniny, tovar, zásoby materiálu alebo iné hodnoty určené na obeh alebo obrát, ktoré je povinný vyúčtovať, zodpovedá za vzniknutý schodok. V dohodách sa môže so zamestnancom súčasne dohodnúť, že ak budú pracovať na pracovisku s viacerými zamestnancami, ktorí uzavreli dohodu o hmotnej zodpovednosti, zodpovedajú s nimi za schodok spoločne (spoločná hmotná zodpovednosť).

32. Ako vyplýva z citovaného ustanovenia § 182 ods. 1 prvej vety Zákonníka práce, konštrukcia tejto osobitnej zodpovednosti je založená na tom, že zamestnanec, s ktorým sa uzavrela dohoda o hmotnej zodpovednosti, nevyúčtoval hodnoty mu zverenú na základe tejto dohody, hoci ich bol povinný vyúčtovať, takže vznikol schodok. Základnou právnou charakteristikou schodku je, že zamestnancovi zverenú hodnotu, ktoré je povinný vyúčtovať, chýbajú.

33. Ako správne súd konštatoval, inventúrou vykonanou k 30.6.2010 zistený schodok je nepreukázaný v jeho reálnej výške voči žalovanému vzhľadom na nevykonanie inventúry pri uzavretí dohody o individuálnej hmotnej zodpovednosti, teda žalobca nepreukázal, že za škodu v žalovanej výške zodpovedá žalovaný titulom individuálnej dohody o hmotnej zodpovednosti, resp. titulom všeobecnej zodpovednosti za škodu.

34. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil ako vecne správny.

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto mu odvolací súd priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).